ЖОВНЯР

## ЗА ПЛУГОМ

За горою, за лугом
ходить жовняр за плугом —
оре ниву не свою,
добре, що в своїм краю.

Оре ниву і тужить:
хто родині там служить,
хто їй зоре і пожне,
як не стане і мене?

Сонце гріє так мило,
світ як золотем накрило,
лиш далеко громи б'ють,
людям жити не дають.

Станьте, коні вороні,
бо є ями в загоні
і могили на межі,
ще й до того не чужі.

Тут гранати орали,
тутки наші вмирали:
за то поле, за село
тут немало їх лягло.

Треба землю зрівняти,
де орали гранати,
всі ті рани на ріллі,
що зробили люди злі.

Я ті рани загою —
і слід щезне по бою;
тут пшениця поросте,
синій блават зацвіте.

А вояцькі могили
будуть травку родили;
жнець ту сяде і епічне,
бідні душі пом'яне...

1915